

[A. C. Normann.]

for den opfattelse, som jeg ærligt og redeligt har haft igennem mange år fra læsning af de konservative blade og omgang med det konservative folkeparti, at man interesse-rede sig for de indirekte skatter så på det ene område, så på det andet område, og de indirekte skatters historie viser vist også nok, at jeg har ret deri. Så kan man tage tolden med for øvrigt, den er i denne forbindelse relevant, fordi den også er en indirekte skat af en art, der ikke kan fra-drages; det er det, det drejer sig om. Men dernæst vil jeg gerne på givne foranledning spørge det ærede medlem hr. Poul Møller, om jeg, hvis jeg tager fejl her, må tage det som udtryk for, at de konservative ikke er interesseret i nogen omlægning til indirekte skatter eller til told. Jeg vil være meget interesseret i en besvarelse af dette spørgs-mål.

Herudover tror jeg, at mine bemærkninger til det ærede medlem hr. Erik Eriksen også har indeholdt det væsentlige af, hvad jeg gerne ville svare de konservatives ordfører vedrørende det økonomiske.

Det ærede medlem hr. Poul Møller kom med en bemærkning om at overflødig gøre det radikale venstre, og han sagde, at han lever i håbet. Ja, så kan vi ikke komme det nærmere, håbet beskæmmer jo ingen. Jeg synes, at det er godt gjort med en sådan optimisme efter 50 års forgæves venten, og jeg ønsker virkelig, at de konservative vil være i stand til at holde håbet ved lige med den samme glød i de næste 50 år.

Vi, der tilhører regeringspartierne, har formentlig alle glædet os over de mange tilsagn om samarbejdsvilje, der er kommet fra oppositionens ordførere i denne debat. Jeg tror også, at ordførerne mener, hvad de har sagt herom. Det antal lovforslag, de i sidste samling stemte for, tyder på det. Ved afstemningerne og i udvalgene synes jeg slet ikke det går så dårligt efterhånden. Men det er faktisk lidt bedrøveligt at skulle konstatere, inden denne debat slutter, hvordan samarbejdsviljen i går demonstreredes,

for da var der kun én realitet om den sag, nemlig de to partiers udtræden af forsvarsudvalget, og den havde desværre retning bort fra de gode hensigter. Nu håber vi imidlertid, at denne demonstration kommer til at stå alene, så aldeles umotiveret som den var.

Der er en anden ting i de to partiers taler her og andre steder, der altid indeholder en god underholdning for det radikale venstre. Jeg tænker på det afsnit i talerne, som altid kommer, og som vedrører spørgsmålet om, hvordan regeringspartierne nu har det sammen inden døre. Når de ærede medlemmer når til dette punkt, tror jeg, vi alle i vor gruppe sætter os tilbage i stolen og hygger os. Vi ved nemlig, at der både vil blive sagt, at nu er det radikale venstre helt i lommen på socialdemokratiet, og at socialdemokratiet springer efter vor pisk.

Således er det også gået denne gang. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var i omtalen af militærspørgsmålet inde på, at vi havde fået magten i forholdet til socialdemokratiet og sikret os garantier, og i sin omtale af det økonomiske hed det, at finansministeren havde åbenbart givet nogle af retsforbundets og vore talere lov til at udtale sig til fordel for obligationsudstedelse nu, hvorefter han satte proppen i, da vi andre fremturede med vore taler. Aldrig så såre havde det ærede medlem reduceret os til ingenting, før det ærede medlem hr. Poul Møller kom herop og fortalte, at den radikale tendens prægede mere og mere landets udenrigspolitik, og det ærede medlem sagde også, at det radikale venstre i militærpolitikken havde fået klemmen på socialdemokratiet. Jeg ville meget nødigt undvære dette tema til underholdning, for det er både festligt, folkeligt og fornøjeligt uden at gøre nogen skade, da enhver ved, at i koalitionsregeringen kan det ene parti akkurat lige så lidt undværes som det andet, når flertallet skal opretholdes.

Jeg vil endelig gerne på grund af udtalelser, der her er faldet fra det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede med-